

เมืง ปารีส

จำปาลาว

มนต์ปาริชาต

ผู้เขียน	:	จำปาลาว
ราคา	:	399 บาท
พิมพ์ครั้งที่ 1	:	มกราคม 2558
ISBN	:	
บรรณาธิการ	:	ชนิธรนันท์ พูลสวัสดิ์รัตน์พงษ์
พิสูจน์อักษร	:	ชนิธรนันท์ พูลสวัสดิ์รัตน์พงษ์
ออกแบบปก	:	สุริยาทิศ
จัดรูปเล่ม	:	ชนิธรนันท์ พูลสวัสดิ์รัตน์พงษ์
ติดต่อผู้จัดพิมพ์	:	ชนิธรนันท์ พูลสวัสดิ์รัตน์พงษ์

Tel. 098-594-6942

E-mail : tongta2007@gmail.com

จัดจำหน่ายโดย : ชนิธรนันท์ พูลสวัสดิ์รัตน์พงษ์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บอกเล่าเรื่องราว

“ปาริชาติ” เจ้าช่อดอกสีแดงเพลิง . . .

ดอกไม้แห่งการระลึกชาติ กลิ่นหอมแรง . . . ทว่ามนุษย์เดินดินหาได้กลิ่นไม่วัยรุ่นกลิ่นนั้นจริงใจอยู่ในเพียงเทวโลก แล้วหากมีเจ้าช่อดอกแดงนี้เป็นสื่อเล่า . . . สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นได้ไหม

เรื่องราวความรักระหว่าง “ติกรานต์ - มนทิพย์” และ “คุณพ - ปาริชาติ” ล้วนอยู่ในวังวนแห่งเจ้ากลิ่นกลิ่นงาม มาร่วมกันท่องไปในอีกดินแดนหนึ่งที่อยู่เพียงห่างแห่งความฝัน แต่กลับเสมือนจริงราวสัมผัสได้ด้วยตนเอง เรื่องราวการระลึกชาติที่มีเจ้าช่อดอกงามเป็นสื่อจะน่าประทับใจและกลิ่นกลิ่นอายุรักเพียงใดต้องไปสัมผัสค่ะ

ผลงานเรื่องนี้สำเร็จดั่งใจได้ด้วยกำลังใจจากบุคคลรอบข้างมากมาย ทั้งครอบครัว เพื่อนนักเขียน และแฟน ๆ นักอ่าน ที่ติดตามกันทั้งในนิยายออนไลน์และทั้งหนังสือที่เคยได้รับการตีพิมพ์มาแล้ว ผู้เขียนขอขอบคุณทุกท่านด้วยหัวใจจริงๆ

เพราะเรามีความรัก . . . เราจึงมีจินตนาการ

โดย . . . จำปาลาว

ตอนที่ ๑

“ไยน้องมีมา... ปารีชาต ไยปล่อยให้พี่ค่อย รอคอยแต่เจ้า มีอาตุรอัน ไตพี่เลยรี้น... ยามจากเป็นเจ้ายิ่ง... มิหวังหา หากมันจากตายเล่าเจ้าจักเป็น ฉันทใด เจ้าจะหวังหาพี่บ้างหรือไม่ เจ้า... ปารีชาต... ดอกงาม...”

น้ำตาปริ้มไหลลงจากหน่วยตาคมเข้ม ก่อนที่เปลือกตาจะค่อยๆ หล่นลง อย่างสุตระงับความง่วงงุนนั้นไว้ได้ แม้จะรู้ว่าหลับครั้งนี้คงมิได้พานพบ แต่อาการชาวบจากปลายเท้าที่ส่งมาจนทำให้ทุกประสาทสัมผัสค่อยๆ ดับลงนั้น ก็ไม่อาจหยุดยั้งหัวใจที่โลดแล่นแลเจ็บช้ำนั้นไว้ได้ กลีบดอกไม้งามสมชื่อเจ้าของดวงใจปลิดปลิวลงจากต้นแลรายล้อมร่างสูงที่นอนทอดกายอยู่ได้ร่มไม้ดังจะรองรับและซึมซับทุกห้วงคำนึงสุดท้ายนั้นประดับไว้ทั่วทุกกลีบบางที่พรางพรมหม่มกาย

กรุ่นกลิ่น “ปารีชาต” โขย...โหยให้

หอมเอ๋ย... หอมกรุ่นกลิ่นไม้

หอมนานรำลึก... ตรึงใจ

แม้หน้าตาพิชามไปกรุ่นกลิ่นอาย... มิลิม
ร่มเอ๋ย... ร่มปาริชาติแดงชูช่อ
อดีตลือ... เห็นห่างเกินคว้า
ผู้ร้อเฝ้าหมายเจ้า... ช่อชีวา
เจ้าดอกงามโน้มมา... ให้ชิดชม
สัตย์คำมั่นรำลึก... มิลิมเลื่อน
แม้ใจจักเชือดเฉือน... ตรมรัก
ดวงใจที่สยบแล้ว... แม่พุ่มภักดี
แต่หวานรักจักร้างลา... ให้ห่างไกล
ในภพหน้าชาติหน้า... ให้พี่พบ
ให้ร่วมเรียงเคียงจบ... ได้ชมชื่น
พี่จะเมินพี่จะหมาง... เจ้ากล้ำกลืน
พี่จะขึ้นรอเจ้าช้า... ระทมเคียด

ดวงตาคมเข็มเบิกโพลงในความมืด เหนือขึ้นที่ประปรายตามใบหน้า
และโฉมทำให้ท่อนแขนแกร่งต้องเอื้อมขึ้นเหนือหัวเตียงและความหาวิโมท
แอรเพื่อปรับอุณหภูมิภายในห้องให้ลดต่ำลง ฝ่ามือแกร่งปิดกระชับและกด
ย่ำๆ อยู่ที่ใบหน้าพยายามเรียกสติของตนเองที่กระเจิดกระเจิงให้กลับคืนมา

“อีกแล้ว...”

ครั้งที่เท่าไรแล้วที่เขาผันแบบนี้ซ้ำๆ กันไปมา ความผันที่มาพร้อมกับ
ความเจ็บปวดเสียดแทงหัวใจอยู่ลึกๆ ความเจ็บปวดจนทำให้เขารู้สึกหนาวไป

ถึงต้นข้าวหัวใจ ความหนาวลึก... เจ็บลึก... สิ่งที่ได้รับรู้ได้ทำให้เขาบอกตัวเอง
แบบนั้น

เสียงจอกแจกจอบจากด้านล่างคอนโดฯ ทำให้รู้ว่าใกล้สว่างเต็มที
เสียงอาโกเจ้าของร้านข้าวมันไก่ที่เขาเป็นลูกค้าขาประจำเร่งให้เจ้าบ๊ีกลุกจ้ำง
ตัวน้อยที่ไม่บ๊ีกสมชื่อสักนิดรีบจัดโต๊ะเก้าอี้ให้เรียบร้อยเพราะประเดี๋ยวลูกค้า
ขาประจำ จำพวกวินมอเตอร์ไซด์และคนขับรถสองแถวรับจ้างก็จะทยอยกัน
มาหากินข้าวเข้ากันแล้ว

ร่างสูงลุกขึ้นนั่งพิงพนักหัวเตียงฝ่ามือขวาวางทาบอยู่เหนืออก
ด้านซ้าย เสียงที่บ่งบอกถึงความตื่นเต็นปนตื่นกลัวในความฝันยังคงมีอยู่และ
มันคงทำให้หลับต่อไม่ลงแล้ว แสงสลัวที่ส่งผ่านมาจากกระเบื้องทำให้พอ
มองเห็นทุกสิ่งภายในห้องพัก ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ทั้งเรือนกายมี
เพียงบ๊อกเซอร์ตัวเดียว กล้ามเนื้อหน้าขาแข็งแรงก้าวยาวสู่ห้องด้านข้างเพื่อ
จัดการตัวเอง

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่เนื้อกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้ออย่างผู้ที่ดูแล
สุขภาพของตนเองเป็นอย่างดี เส้นผมเรียบลื่นดำดำนลับ แนวคิ้วหนารับกับ
ดวงตาคมเข้ม สันจมูกโด่งรับกับริมฝีปากบางได้รูป ภาพที่สะท้อนออกมาจาก
บานกระจกใหญ่ภายในห้องน้ำ คือ ชายหนุ่มผู้ที่จัดว่าหล่ออย่างไม่มีที่ติ แต่
ทว่าดวงตาคมเข้มนั้นมันกลับดูเจี๊ยบขริ่มและเจือไปด้วยความเศร้าโศกอย่าง
หาสาเหตุไม่ได้ ตีกรานต์จ้องมองตนเองในกระจกบานใหญ่อย่างไม่ยอมเชื่อ
ว่านี่คือตัวตนของเขาจริงๆ ปัญหาที่ค้างคาในจิตใจของเขาไม่สามารถบอก
ใครได้... ไม่สามารถบอกใครได้จริงๆ

ผ้านุ่มผืนหนาถูกยกขึ้นซับใบหน้าและเรือนผมที่เปียกน้ำอย่างเบา มือหวังความคิดคำนึงถึง... หญิงสาวใบหน้าที่งดงามและรอยยิ้มพิมพ์ใจติดตรึงตราตั้งแต่แรกเห็น ภาพแห่งความสุขฉายให้เห็นยามเธอนั้นบรรจงเช็ดหยดน้ำตามเรือนผมเขาอย่างเบา มือ ภาพเธอเอียงอายยามเขาขี้อ้อนฝ่ามือบอบบางนั้นไว้และจุ่มพิตไปตามนิ้วมือน้อยๆ อย่างหยอกเย้า

วาบ...

“อีกแล้ว... เจ็บ...”

อีกครั้งแล้วที่เขาารู้สึกเจ็บ ทุกครั้งที่หวนคิดถึงเธอ ทุกครั้งที่ภาพความทรงจำหวนคืนนั้นมันมักจะปะปนมากับความเจ็บปวดอยู่ลึกๆ เสมอ สาเหตุที่ทำให้เขาต้องปลีกตัวออกห่างจากเธอทั้งที่เป็นเวลาที่เธอนั้นต้องการเขามากที่สุด ยิ่งอยู่ใกล้เขายิ่งรู้สึกเจ็บปวด ยิ่งเห็นหน้ายิ่งเหมือนหัวใจจะขาดเสียให้ได้ และเมื่อในยามห่างไกลไม่เห็นหน้าไม่ได้ยินเสียงเขากลับเป็นปกติดีทุกอย่าง แต่ใครจะรู้ได้ว่าสิ่งที่เห็นว่าปกติดีนี้ แท้จริงแล้วเขายังรู้สึกเจ็บปวดเสียดลึกเสียดมากกว่าการได้เห็นหน้ากันอยู่ทุกวัน เพราะความรู้สึกหนึ่งที่มีมันร่ำร้องบอกเขาอยู่ภายใน

ความรู้สึกที่ว่าตนเองเป็นผู้ชายไร้ความรับผิดชอบทั้งภรรยาให้เลี้ยงลูกตามลำพัง เขาจะทำได้ จะอย่างไร หรือมีเขาอีกคนที่มีความรู้สึกเจ็บปวดหัวใจยามรำลึกได้ว่าหัวใจนี้รักเธอยิ่งนัก หรือทั้งหมดนี้เขาเพียงคิดไปเอง หรือแท้ที่จริงแล้ว... เขาควรไปพบจิตแพทย์น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

แววตาเจ็บซ้ำที่สะท้อนออกมาจากบานกระจกใหญ่นั้นทำให้เขาต้อง
ปิดเปลือกตาลงด้วยความเหนื่อยล้าจิตใจ สิ่งที่ต้องเผชิญโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง
สิ่งที่ใจหนึ่งโหยหา... แต่อีกใจหนึ่งอยากหลีกเลี่ยง... ให้ไกล

“พรุ่งนี้ก็วันศุกร์แล้ว...”

ปรีน! ปรีน! ปรีน!

“แม่ครับ... แม่ครับ”

“อะ! ว่าไงครับลูก”

ปรีน!

“โอ๊ะ! ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ”

มนทิพย์กัมศิระขอโทษขอโพยรถที่วิ่งแซงออกไป เจ้าของรถที่ผ่าน
ไปมองมาด้วยสีหน้าบูดบึ้งที่ชั่วโม่งเร่งด่วนแบบนี้ยังมีคนมาขับรถกลับใน แต่
เมื่อมองมาเห็นคนขับสาว ใบหน้าบึ้งๆ นั้นก็ต้องแปรเปลี่ยนเป็นเหวอๆ แบบ
ไม่อยากเชื่อสายตาที่จะมาเจอนางฟ้าแต่เช้า ยิ่งเห็นอาการกัมศิระขอโทษ
ขอโพยนั้น ภาษากายที่บอกมาว่าไม่เป็นไรก็ได้รอยยิ้มพิมพ์ใจกลับไปแทน
เล่นเอาหัวใจหนุ่มคนขับพองโตแต่เช้า

“แม่ครับ... ไกลถึงโรงเรียนแล้วครับ”

“อ้อ... จ๊ะ”

เด็กชายพุดกษิเียงศิระมองหน้ามารดาอย่างแปลกใจ แวตาคม
เข้มที่ถอดแบบมาจากผู้ชายที่ติดตรึงอยู่ในความทรงจำเสมอ นั้นมองตรงมาที่
มารดาอย่างต้องการคำตอบที่คาดคิดว่ามารดาอย่ามั่วว่าเขารู้เรื่องอะไร

“แม่ขอโทษจะน้องพฤกษ์ แม่มีเรื่องต้องคิดหลายอย่าง ขอโทษนะจะ
เดี๋ยวแม่ขึ้นไปส่งที่ห้องนะ”

ใบหน้านางผินมองเจ้าของใบหน้าน้อยๆ ที่ละม้ายคล้ายคลึงเขาคน
นั้นเพียงครู่ แล้วรีบละสายตามองด้านหน้าก่อนจะดีไฟเลียวเข้าโรงเรียน
อนุบาลมีชื่อแห่งหนึ่ง

“น้องพฤกษ์มาลูก แม่อุ้ม”

“ไม่ต้องหรรอครับแม่ พฤกษ์โตแล้ว”

อาการเบี่ยงตัวหลบไม่ไห้มารดาอุ้มทำให้มนทิพย์รู้สึกใจหายวูบ
“แม่แต่ลูกก็ไม่อยากยุ่งกับเรา” อาการเสียววูบที่เล่นกระทบใจอย่างแรงทำ
ให้ใบหน้านางผินชะงักงันยกมือค้ำอยู่อย่างนั้น

“แม่ครับ พฤกษ์ขอโทษครับ พฤกษ์เพียงไม่ยากให้แม่เหนื่อย”

แววเสียวใจปรากฏในดวงตาคมเข้มเกินวัยคู่นั้น เมื่อฝ่ามือเล็กๆ
เอื้อมมาสัมผัสใบหน้าทำให้มนทิพย์ผวาเข้ากอดลูกในทันที ความอบอุ่นที่เธอ
โหยหาจากเขาราวกับว่าจะซึมซับผ่านเลือดเนื้อเชื้อไขตัวน้อยๆ ที่เขาทำ
เหมือนเป็นหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน

“แม่ครับ... บาดแผลจากหัวใจก็ต้องใช้หัวใจรักษา พ่อเขา... รักแม่นะ
ครับ พฤกษ์เป็นผู้ชายเหมือนพ่อ พฤกษ์รู้”

“จะจำ... พ่อคนเก่งของแม่ ไปห้องเรียนกันเถอะ เดี่ยวสายนา...”

สิ่งที่ลูกพูดทำให้เธอต้องเรียกสติของตัวเองให้กลับมา “ต่อหน้าลูก...
ไม่ควรจะอ่อนแอ” ฝ่ามือที่เอื้อมมาจับข้อมืออ้วนป้อมของลูกชายดูจะสัน
เทาเล็กน้อย อีกครั้งแล้วที่น้องพฤกษ์มักจะพูดจาด้วยคำแปลกๆ

เด็กชายวัย ๖ ปีที่ฉลาดเกินวัยและมักจะพูดจาหรือคิดอ่านเป็นผู้ใหญ่กว่าตัวเสมอ จนบางครั้งก็ทำให้มันทพิญรู้สึกเกรงๆ บุตรชายตัวน้อยของตนเองอยู่เหมือนกัน จะเป็นเหมือนที่มารดาเธอเคยบอกไว้หรือไม่ว่า “พฤษ์เหมือนเด็กที่ดูจะระลึกชาติได้” หรือไม่ก็ดวงจิตเก้ายังคงติดค้างอยู่” ทำให้เขาเหมือนมีบุคลิกของผู้ใหญ่อีกคนซ่อนอยู่ บางครั้งก็ดูซุกซนช่างซักช่างถามเหมือนเด็กทั่วไป แต่บางครั้งก็เหมือนมีอะไรที่ต้องครุ่นคิด และคำพูดแปลกๆ อีกเล่า มันเกินที่เด็กวัย ๖ ปีจะคิดจะพูดได้

“ใช่ครับ พฤษ์เป็นพ่อคนเก่งของแม่”

“อะ... อะไرهอรูลูก”

“ไม่มีอะไรครับแม่ ไปกันเถอะ เตี่ยวครูปาส์มุดพฤษ์แย”

“จ้า... พ่อหมูน้อย”

แหวดาคมเข้มที่ถอดแบบมาจากผู้เป็นพ่อวบไหวก่อนจะรีบปรับเปลี่ยนให้เป็นเฉกเช่นเด็กประถม ๑ ทั่วไป ร่างอ้วนป้อมเดินตามผู้เป็นแม่จับจูงไปยังชั้นเรียนด้านบน

“วันพรุ่งจะได้พบกันอีกหรือไม่”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มที่เอ่ยออกมาจากเด็กหนุ่มหน้าตาดีตรงหน้า มันช่างสร้างอาการวบวบวบไหวไปมาทั่วทั้งร่างกายโดยเฉพาะแก้มพลนั้นเธอรู้ดีว่ามันคงจะแดงระเรื่อไปหมดแล้ว

“ไม่รู้ น่องไม่รู้คะ ว่าคุณพ่อท่านจะอนุญาตให้ออกมาหรือเปล่า”

น้ำเสียงที่เปล่งออกไปมันไม่ใช่เสียงของเธอเลย แต่ทำไมนะเธอถึงรู้สึกว่ามันเป็นตัวเธอ เป็นเธอเองที่กำลังพูดกำลังเจรจาอยู่กับเด็กหนุ่มคนนั้น

“อย่างนั้นเสีย อย่างไรจะเจอกันอีกได้เล่า” แววดาหม่นเศร้าที่เจออยู่เต็มดวงตามคมเข้มนั้น มันช่างทำให้เธอรู้สึกเสียวูบเข้าสู่กลางหัวใจ ทำอย่างไรดีหน่า... จึงจะได้มาพบเขาอีกครั้ง

“คุณนพ... เอ่อ... จะเดินทางวันไหนกันคะ”

เขา... เขาชื่อคุณนพ เดินทาง... เขาหรือจะเดินทางไปไหนกัน อะไรทำให้เธอเอ่ยถามเขาอย่างนั้น เธอรู้หรือว่าหนุ่มน้อยนี้จะเดินทางไปไหน

“ข้างขึ้น ๑ คำที่จะถึงนี้แหละจ๊ะ หากพี่ไม่ได้พานพบหน้าน้องอีกครั้ง พี่คงไม่มีกระจิตกระใจที่จะเรียนต่อ”

น้ำเสียงแว่ววนและฝ่ามืออุ่นที่หีบฉวยฝ่ามือบอบบางไปนั้น แทบทำให้เธอรู้สึกเหมือนหัวใจบอบไหวไปเสียที่ตาดุ่ม เลือดลมดูเหมือนจะยิ่งสูบฉีดไปทั่วร่างมากยิ่งขึ้น เขาจะไปเรียนต่อ... ไปที่ไหนกัน

“เอ่อ... ปลอยก่อนค่ะ หากใครมาเห็นเข้าคงไม่งาม” ฝ่ามือพยายามอย่างยิ่งที่จะบิดเร้าให้ออกจากการเกาะกุม แม้ใจจริงนั้นจะมียากให้เขาปลอยเลยสักนิด

“ปาริชาติ... น้องต้องสัญญานะว่าจะมาหาพี่ มาพบพี่อีกครั้งก่อนจะจาก น้องสัญญานะว่าจะมา อย่างไรเสียก็จะมาให้ได้ จากกันหนนี้มิรู้ว่ามีอีกกี่เดือนหรือกี่ปีที่จะพานพบ หากมิได้พบก่อนจาก... พี่นี้มิรู้ว่าจะหลับตาลงต่อไปได้อย่างไร”

ทั้งน้ำเสียง ทั้งแวตจริงจังที่สื่อออกมา นั้นทำให้เธอถึงกับปาก
คอสั่นทำอะไรไม่ถูก จะตอบรับหรือจะปฏิเสธอย่างไรได้

อู๊ป...

สัมผัสอ่อนวาบที่ทาบทับลงมาโดยไม่ทันตั้งตัว เหมือนโลกหมุนคว้าง
อยู่กลางอากาศ มีोनน้อยที่ถูกลอยตัวไวนั้นถูกประทับวางทาบทับไว้ที่แผงอกแกร่ง
แรงกอดรัดที่แน่นเสียจนรับรู้ได้ถึงความแข็งแกร่งของท่อนแขน สัมผัสที่ได้รับ
นั้นอ่อนโยนอ้อยอင့်ดังอยากหยุดยั้งเวลาไว้เพียงเราสอง

ฝ่ามือลูบไล้สัมผัสริมฝีปากตนเองไปมา ความอ่อนวาบที่ทาบทับลงมา
นั้นคล้ายความรู้สึกยังคงรับรู้ได้แม้จนบัดนี้ สิ่งที่เธอเห็นในความฝันนั้น
แท้จริงเธอฝันไปเอง... ใช่ไหม

“เฮ้ย! มน จะชงอีกนานไหมเนี่ย ฉันยืนรอแกจนขาแข็งแล้วนะ”

“อะ... ขอโทษจ๊ะ”

มนทิพย์ชะงักมือที่กำลังคนถ้วยกาแฟ มุมกาแฟแคบๆ ที่แยกโซน
ออกมาจากออฟฟิศทำให้เธอต้องเบี่ยงตัวออกมาให้เพื่อนสาวเข้าไปแทน

สาวสวยเก๋ผสมสีระตั้นคอมมอดูเพื่อนสาวของตนเองนั่ง ใบหน้าสวย
เก๋มีแววกังวลเพียงครู่ แต่แล้วก็รีบสละตัวไปเพื่อไม่ทำให้คนตรงหน้ารู้สึกแยะ
ลงไปมากกว่านี้

“มน... แกเป็นอะไรหรือเปล่า แก... แกทำท่าเหมือน... เหมือน...”

“เหมือน... เหมือนอะไรทิวลิป” ดวงตางามมีแววตื่นเร้าอยู่ภายใน ยิ่ง
ทำให้ทิวลิปมั่นใจในสิ่งที่ตนเองคิด

“แกทำท่าเหมือน เหมือน... เหมือนแกเพิ่งถูกจูบมาเลยอะ”

คำพูดที่โผล่ออกไปพร้อมกับแวตจ๊อบผิดที่คาดคิดว่าจะเห็น
อากัปกิริยาที่เพื่อนสาวเป็น และอาการประดักประเดิดที่เห็นนั้นก็ไม่ได้เลย
มณฑิพย์ผู้แสนอ่อนหวานแต่ไม่อ่อนแอ เพื่อนรักที่รักกันเสียยิ่งกว่าพี่น้องทำ
ให้เธอรับรู้ทุกปัญหาของมณฑิพย์ หญิงสาวเรื่อร่าสูงโปร่งบอบบางใบหน้า
งดงามสวยหวานคล้ายรูปนางในวรรณคดีที่เคยเห็น ความงดงามอ่อนหวานที่
มองเห็นแต่ภายนอกนั้น ใครจะรู้บ้างว่าเจ้าของเรื่อร่าบอบบางนี้ต้องชอก
ช้ำและเดียวดายขนาดไหน

“เขากลับมาแล้วเหรอ...”

คำถามที่โผล่ออกไปแล้วแทบอยากจะกัดลิ้นตัวเองตาย สีหน้าของ
เพื่อนสาวที่หมองลงเป็นคำตอบได้ดี หรือว่าเธอคิดผิด คนที่ทำให้มณฑิ
พย์มีสีหน้าประดักประเดิดนั้นไม่ใช่ “คุณติกรานต์” แล้วจะเป็นใครได้

“มณ... แกมีอะไรแกต้องบอกฉันนะ อย่าเก็บไว้กลุ้มคนเดียวละสอง
หัวนะดีกว่าหัวเดียวนะ”

“ดีกว่าตรงที่ว่าหัวเดียวกินไม่อิ่มใช่嗎...”

“มณนี่แก... กำลังจะทำซี้ชะหน่อย”

“ไปเหอะ เดี่ยวฉันต้องรีบไปรับน้องพฤษด้วย ไปสายเกรงใจคุณครู
เขา”

ดวงตาหมองเศร้าปรับเปลี่ยนตบตะบึงเป็นเรื่องอื่นอย่างรวดเร็ว ไม่
อยากให้เพื่อนรักต้องมารับรู้เรื่องราวทุกซอกซี้ใจของเธอมากไปกว่านี้ และที่
สำคัญ... ไม่อยากให้คำคืนแห่งความฝันนั้นหลุดลอยออกจากห้วงจินตนาการ

“মন গেস্যব্যতীজ্জিংগ হে জ্ঞানপৈন্থং”

“จะไม่ให้หวังได้ไง ก็ท่าทางแก... ปกติที่ไหนล่ะนั่น”

“สบายดีจริง ๆ จ้า... ถ้าไม่สบายแล้วจะบอกทีวลิปเป็นคนแรกเลยดี
บ่นทำงานที่ผื่นยิ่งเสียจนสุดกู่ไม่ได้ทำให้ใบหน้าสวยเฉยวันนั้นดีขึ้นเลย

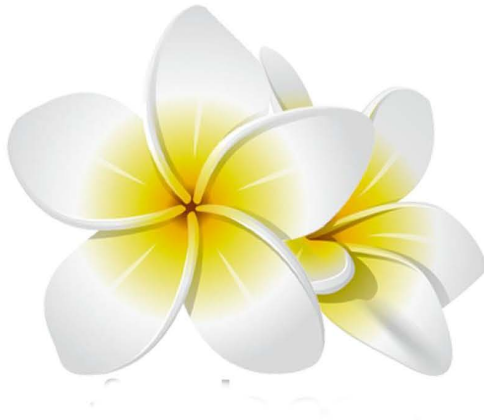
“มหน... จั๊นเป็เพื่อนแกะนะ ปรึกษาได้ทุ่เรื่อง แก่รู้หนิ”

“ใช่สินะ” ก็เพราะรู้แหละว่ามันทรมานอย่างไร ถึงได้ยิ่งเป็นห่วง คน
 อารมณ์เสีงเก่ง คนที่ไม่เคยที่จะทำให้ใครเดือดเนื้อร้อนใจ คนที่ไม่เคยถือ
 ใจใครเลย ทุกสิ่งทุกอย่างจึงถูกฝังเก็บมาโดยตลอด แล้วจะไม่ให้ห่วง

“อืม... ไป เตียวฉินไปรับตาทักษิณด้วยคน เตียวจะพาหลานชายไปกินไอศกรีมเสียหน่อย ไม่ได้เจอคนหล่อมาหลายวันแล้วด้วย”

มนทิพย์ยิ้มรับกับคำของเพื่อนสาว “ใช่” ตาทักษิณนั้นมีเคล้าที่จะหล่อเหลาเอาการเมื่อโตขึ้น เพราะรูปร่างหน้าตาที่ถอดแบบเขาคนนั้นมาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นที่ทำให้ทุกครั้งที่เธอมองสบมันเหมือนความรักของเขาไม่ได้ห่างหายไปจากตัวเธอเลยสักนิด ความรักของเขาทั้งหมดนั้นถ่ายทอดให้แก่ลูกชายเพียงคนเดียวของเธอกับเขา แว่ความรักที่ฉายอยู่ในดวงตาของลูกชายมันเหมือนกับว่าเขา... “ยังรักเธออยู่” ทั้งที่มัน “ตรงกันข้าม”

ตอนที่ ๒

ดวงตาหวานเหม่อมองออกไปนอกตัวรถทั้งที่ควรจะสตาร์ทและขับเคลื่อนออกไป ทำให้ทิวลิปและเด็กชายพฤษณ์ต้องมองหน้ากันไปมาอย่างงงๆ มือที่จับพวงมาลัยยังคงนิ่งเฉยและไม่มีทีท่าว่าจะขยับ

“มน... มน... มน!”

“อะ... ว่าไงทิวลิป”

“ฉันลืต้องถามแล้วว่า... ว่าไง ทำไมไม่ออกรถ”

“เออ... ใช่ ขอโทษจ๊ะ” ใบหน้างามยิ้มแย้มๆ ให้ทั้งเพื่อนและลูกชายตัวน้อยที่นั่งอยู่บนตักของเพื่อนสาว

“มาเลย มาหนึ่งนี้เลย เตี่ยฉันขับเอง ให้แก่ขับสิหวังฉันได้ไปเกิดใหม่ก่อนมีสามีแน่ ลงมาเลย”

“...” ดวงตาหวานยังคงเหม่อมองไปด้านนอกตัวรถอย่างไร้จุดหมายเหมือนไม่ได้ยินในสิ่งที่เพื่อนสาวบอกเลยสักนิด

“เฮ้ย! มน นี่ฉันพูดกับแกอยู่นะ นี่... หรือว่าแกไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลย”

“ฟังจ๊ะ ฟังอยู่ จะไปไหนกินไอศกรีมร้านไหนดีล่ะ”

“เฮ้อ!” ทิวลิปสายศิระชะไปมาอย่างเซ็งสุดขีด

ในห้างสรรพสินค้าใหญ่ มนทิพย์ขอตัวไปจ่ายของสดในซูเปอร์มาร์เก็ต ทิวลิปจึงทำหน้าที่ดูแลเด็กชายพฤกษ์พร้อมทั้งสังเกตอาการของเพื่อนรักยามจับจ่ายซื้อของในซูเปอร์ฯ ที่อยู่ไม่ไกลกับร้านไอศกรีมไปด้วย อาการเหม่อลอยครุ่นคิดของเพื่อนสาวยิ่งทำให้ทิวลิปไม่สบายใจมากยิ่งขึ้น เธอรู้ว่ามนทิพย์เริ่มมีปัญหาครอบครัวนับตั้งแต่ตั้งท้องน้องพฤกษ์ แต่ผู้หญิงอย่างมนทิพย์ก็เลือกที่จะใช้ความรู้สึกรักที่เธอมีให้กับสามีมาทุ่มเทเลี้ยงดูบุตรชายที่ผู้เป็นพ่อไม่ค่อยจะมีเวลาให้เสียเท่าไร

ปัญหาเล็กๆ ระหว่างมนทิพย์และคุณติกรานต์นั้นคงไม่มีใครให้คำตอบได้ดีเท่ากับทั้งสองคน เพราะทุกครั้งที่เธอพบสามีของเพื่อน สายตาที่เธอใช้มองมนทิพย์มันก็ยังคงเจือไปด้วยความรักไม่เปลี่ยนแปลงและในหน้าที่แห่งความเป็นพ่อนั้น คุณติกรานต์ก็ดูจะรักน้องพฤกษ์มากไม่แพ้เพื่อนสาวของเธอเลย แต่เหตุผลอะไรหรือสาเหตุอะไรที่ทำให้ทั้งสองคนไม่เข้าใจกันนั้น คนนอกอย่างเธอก็ไม่อาจรู้ได้ จะให้เข้าไปยุ่งย่ามก้าวก่ายเรื่องครอบครัวของเพื่อนมากจนเกินไปเธอก็คงทำไม่ได้ถ้าเจ้าตัวเขาไม่ได้ร้องขอ แต่หลายวันมานี้เหมือนกับว่ามนทิพย์จะหลุดมากขึ้น

“น้องพฤกษ์...”

“ครับ น้าทิวลิป” เด็กชายละสายตาจากถ้วยไอศกรีมและมองเพื่อนสาวของมารดา

“คุณพ่อน้องพฤกษ์จะกลับบ้านวันไหนจ๊ะ”

“วันนี้แหละครับหน้า ปานนี้คุณพ่อก็คงจะถึงบ้านแล้วล่ะครับ”

“เอ... แล้วน้องพฤษ์เคยเห็น เอ่อ... คุณพ่อกับคุณแม่... เขา... ทะ... เอ่อ... ไม่สิ เคยเห็นเขาเสียดังใส่กันไหมจ๊ะ”

“ไม่หะครับ คุณพ่อนะรักคุณแม่มากหะครับ แต่คุณแม่ไม่รู้”

เด็กชายตัวน้อยยังคงนั่งทานไอศกรีมไปและตอบคำถามไปมาอย่าง
ซื่อ ๆ

“อ้าว... แล้วทำไมคุณแม่จะไม่รู้ล่ะ”

“ก็คุณแม่ปิดหัวใจนะสิครับ”

“โห! ลูกใช้คำพูดซะ นี่แม่เราเขาปล่อยให้เราดูละครมากไปหรือเปล่า
เนี่ย” นิ้วมือเรียบบีบแก้มย้วย ๆ น้อย่างหมั่นเขี้ยว

“จริงหะครับหน้าทิวลิป ความรักนี่มันต้องใช้หัวใจมอง ใช้ตามองไม่
เห็นหะครับ”

ทิวลิปมองเด็กชายพฤษ์อย่างอึ้ง ๆ ก็รู้อยู่หรอกว่าลูกชายของเพื่อนนี้
มักจะพูดจาเกินเด็ก ๖ ขวบ แต่ถึงขนาดพูดได้เป็นคั่งเป็นแควแบบนี้มันก็
แปลกพิสดารเกินเด็กไปหน่อยแล้ว

“แล้วน้องพฤษ์รู้ได้ไงครับว่าคุณพ่อรักคุณแม่มากนะ” ทิวลิปยั้งย่อง
เมื่อรู้แล้วว่าจะต้องถามข้อข้องใจกับใครได้ ถ้าน้องพฤษ์ดูท่ารู้มากขนาดนี้
ต้องรู้เรื่องของพ่อแม่แน่ ๆ

“พฤษ์รู้สิครับ ก็พฤษ์นี่เป็นผู้ชายเหมือนกันแถมมองตากันก็รู้
แล้ว”

คำพูดแกล้งแสดเกินวัยแทบจะทำให้ทิวลิปล้าลักไอศกรีม

“โห! แก่แดดแก่ลมจริงนะเรา อืม... น่าเข้าใจ พ่อคนหนุ่ม”

น้ำเสียงเหินแสมพร้อมกับนิ้วมือน้อยๆ ที่จับแก้มเด็กชายตัวน้อย
บิ๊บเบาๆ อย่างหมั่นไส้ เรียกเสียงหัวเราะขบขันได้จากทั้งสองหน้าหลาน

มนทิพย์ไม่ได้เอารถเข้าบ้าน เธอให้ทิวลิปขับกลับไปเพราะเมื่อช่วง
เย็นทิวลิปจอดรอไว้ที่ออฟฟิศและไปเป็นเพื่อนเธอรับน้องพฤษ์ที่โรงเรียน
รวมทั้งยังเลยไปซื้อของและทานไอศกรีมกันต่อ ทำให้ถ้ากลับไปเอารถที่
ออฟฟิศก็จะเสียเวลามาก

เธอโบกมือให้เพื่อนสาวที่มองมาอย่างสื่อความหมายให้เธออดทนต่อ
สิ่งที่กำลังจะเผชิญหน้าต่อจากนี้ ดวงตาหวานก้มมองมือตนเองที่ลูกชายบิ๊บ
กระชับแน่นขึ้นอย่างกับจะทำให้กำลังใจกับหัวใจที่ใกล้จะอ่อนล้าเต็มทีนี้ รอยยิ้ม
ที่เหือดแห้งเต็มทนแต่พยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้เห็นว่ามันสดชื่นอย่างที่สุด
ในเมื่อวันนี้เป็นวันของครอบครัวเป็นวันที่เขาและเธอจะต้องทำเพื่อลูก

“จ้ะลูก... ว่าไง”

“แม่เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่นี่จะ เข้าบ้านกันเหอะ พ่อคงรอน้องพฤษ์แยะแล้ว”

“ครับ พฤษ์คิดถึงพ่อ เอ... วันนี้แม่จะทำอะไรให้พฤษ์ทานครับ”

เด็กชายตัวน้อยยอมยิ้มพลาถมองไปที่ข้าวของพะรุงพะรังที่มารดาซื้อป
มาจากซูเปอร์มาร์เก็ตของห้างสรรพสินค้าที่นำทิวลิปพาเขาไปทานไอศกรีม

“ก็หลายอย่างจ้ะ มีแกงจืดปลาหมึกยัดไส้ที่พฤษ์ชอบด้วยนะลูก”

“แล้วพ่อก็ชอบด้วยใช่ไหมครับ”

“เอ่อ... จะ ไปเถอะเข้าบ้านกันก่อน ถ้ามแม่อยู่อย่างนี้แม่หนักนะ”
หญิงสาวแกลังทำหน้าเง้าที่เหมือนจะถูกลูกชายไล่ต้อนให้จนมุม ส่งผลให้คน
ร่างป้อมต้องเข้ามาอุดรัดเอวบางอย่างเอาไว้

“โอ้! มาพฤษจะช่วยเหลือ”

“จ้... พ่อตัวน้อย...”

“ครับ ก็พฤษจะเป็นพ่อตัวน้อยจริงๆ นี่”

รอยยิ้มแจ่มใสส่งให้กับลูกชายคนเดียว มนทิพย์ส่งถุงเล็กๆ ให้พาลง
รับรูลให้ลูกชายเดินเข้าสู่ตัวบ้านเร็วๆ ส่วนตัวเธอนั้นรับรู้ได้ถึงทั้งใจทั้ง
ขาที่สั่นของตนเองกับสิ่งที่มองเห็นอยู่ตรงหน้า

รถยนต์คู่ชีพคันโตของเขามันเหมือนถูกล้างทำความสะอาดเป็นอย่างดี
ดีอีกทั้งพื้นซีเมนต์ด้านล่างยังมีรอยเปียกชื้นค้างอยู่แสดงว่าเขากลับมานาน
แล้ว นานพอที่จะทำความสะอาดรถและนานพอที่รอยเปียกชื้นนั้นซึมจางลง
เขาจะต่อว่าเธอไหมหนอที่พาน้องพฤษไปทะเลจนเสียเงินเย็นค่าขนาดนี้ ทั้งที่
รู้ว่าวันนี้เขาจะต้องกลับ “บ้าน” บ้านของเรา

“บ้านของเราครับ...”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มกระซิบอยู่ข้างหูยามฝ่ามือใหญ่ที่ปิดตาของเธอเปิด
ออก ภาพที่เห็นนั้นทำให้หน่วยตาคุ้งามเหมือนมีน้ำรินขึ้นในทันที บ้านเดี่ยว
ชั้นเดียวเล่นระดับออกแบบและตกแต่งแบบสไตล์รีสอร์ท

ความกว้างของพื้นที่ทั่วทั้งบริเวณมากกว่า ๒ ไร่ บ้านที่ถูกจัดสรร
ปลูกสร้างและตกแต่งจนดูกลมกลืนไปกับพรรณไม้โบราณต่างๆ ทั้งมะลิ ปับ

แก้ว ภรรณิการ์ จำปี จำปา ทั้งไม้ผลจำพวก มะยม มะม่วง ฝรั่งขึ้นก
ตะลิงปลิง ซึ่งต่างกำลังออกดอกออกผลแข่งกันรับเจ้าของใหม่ที่มาเยือน และ
ไม้ยืนต้นอื่นๆ ที่มีแต่ใบยังไม่ให้ดอกให้ผลอีกมากมายหลายต้นด้วยกัน

“ชอบไหมครับ”

“ชอบค่ะ สวยมาก मनชอบบ้านหลังนี้ค่ะ”

“พี่รู้ว่ามันต้องชอบ นี่เป็นที่มรดกของพี่เองต้นไม้พวกนี้เขาก็มีมาแต่
เดิมแหละครับ พี่แค่ตัดออกในส่วนที่สร้างเป็นตัวบ้านเท่านั้นเอง แต่ที่เห็นหน้า
บ้านนี้พี่ก็มีปลูกแซมบ้าง มีดอกไม้ไทยๆ ที่มันชอบหลายชนิดเลย... मनครับ”

“ค่ะ พี่กรานต์”

“แต่งงานกับพี่กรานต์นะคะ บ้านนี้เขาเป็นเจ้าของอยู่นะ”

อ้อมแขนที่กอดกระชับจากด้านหลังสร้างความอบอุ่นถึงหัวใจ मन
ทิพย์ยิ้มรับกับภาพความสุชนั้น ความสุขที่หล่อเลี้ยงหัวใจของเธอให้ยังคงเต้น
อยู่ได้ยามหวนนึกถึง

เสียงพ่อลูกหัวเราะกันร่า ดังมาจากห้องพักผ่อนด้านใน เธอเสียงที่จะ
เดินเข้ามาในครัวก่อนที่จะได้เจอหน้าเขา ไม่ใช่ว่าไม่อยากเห็นหน้าตาผู้ที่เธอ
“รัก” เขาอย่างหมดใจ แต่เธอไม่อยากทำลายความสุขของลูก ไม่อยากให้
ความประดักประเดิดใจมาทำให้บรรยากาศรักของสองพ่อลูกต้องจางลง
ฝ่ามือยังคงสาละวนกับการหยิบจับข้าวของที่ซื้อมา พร้อมทั้งเตรียมทำอาหาร
เย็นซึ่งดูเหมือนจะกลายเป็นอาหารค่ำไปเสียแล้วอย่างรวดเร็ว

ร่างบอบบางที่กำลังหีบจับข้าวของและจัดเตรียมกับข้าวหลากหลาย
อย่างที่เขาเดาได้ว่าเธอจะทำอะไรบ้างในวันนี้ ทุกอย่างที่เขาจัดเตรียมพร้อม
ปรุณั้นล้วนแต่เป็นของโปรดของเขาทั้งนั้น ดวงตาคมเข้มมีแววอบอุ่นอย่าง
รุนแรง เบื้องหลังร่างบอบบางในชุดเดรสเข้ารูปสวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนและ
เรือนผมดำยาวสลวยที่ถูกขมวดไว้อย่างหลวมๆ บริเวณท้ายทอยเผยให้เห็น
ต้นคอนวลเนียนนั้น ความรู้สึกที่ตื้นตันขึ้นมาในหัวใจปฏิเสธไม่ได้ว่า “ไม่รัก”
“ไม่คิดถึง” เพราะสิ่งที่มันร่ำร้องอยู่ในใจของเขามันเจ็บปวดนัก “ทั้งรักทั้ง
ช้ำ”

รอยยิ้มพิมพ์ใจที่เธอมีให้ลูกชายยามเดินเข้ามาในรั้วบ้านนั้นก็แทบ
ทำให้เขาลืมทุกความรู้สึกแล้วเข้าไปสวมกอดเธอไว้ แต่เขากลับทำไม่ได้
ความรู้สึกที่มันค้ำกันอยู่ในใจนี้มันคืออะไรกันแน่ ดิกรานต์แห่งหน้าพึง
ศรัทธากับประตูห้องครัว ดวงตาคมเข้มปิดลงอย่างต้องการสะกดกลืนความ
ต้องการสุดส่วนลึกของหัวใจ ฝ่ามือแกร่งยกขึ้นปิดกระชับใบหน้า ไม่อยาก
รับรู้ความรู้สึกเจ็บลึกอย่างนี้เลย

“อ๊ย!” ดวงตาสวยหวานตะลึงมองคนร่างสูงด้านหลังไม่คาดคิดว่าเขา
จะมายืนอยู่ตรงนี้

“ขอโทษที่ทำให้คุณตกใจ”

“คุณ”

คำที่เขาใช้เรียกเธอมันช่างเห็นห่างหมางเมินนัก น้ำตาปรี่มๆ ที่จะ
ไหลออกมาให้ได้ มนทิพย์รีบหันกลับไปสนใจกับอาหารที่กำลังปรุงต่อ

หน้าตาทำทางของเขาบ่งบอกว่ามีเรื่องไม่สบายใจจนมันเหมือนกับคนทุกซิก
อย่างแสนสหัสเสียมากกว่า หรือว่าเขาลำบากใจมากที่จะต้องกลับมา

“พี่... เอ่อ... ขอโทษนะคะที่กลับมาช้า รอเดี๋ยวนะคะ เดี่ยวก็จะเสร็จ
แล้วละคะ ไปรอที่โต๊ะอาหารก่อนก็ได้”

คำเรียกขานเมื่อครั้งก่อนจำต้องเก็บกลืนลงสู่หัวใจ ส่วนคำเรียกแทน
ตัวเธอก็ไม่กล้าที่จะใช้ “พี่กรานต์” “มน” คงจะไม่ได้ใช้อีกแล้ว

เมื่อประสาทรับรู้บ่งบอกว่าเขายังไม่ได้ไปไหนและยังคงยืนอยู่ที่เดิม
ใบหน้านางจึงอดไม่ได้ที่จะหันมองอีกครั้ง ดวงตาคมเข้มคู่นั้นถ้าเธอไม่ได้
เข้าข้างตัวเองเธอสาบานได้ว่าเธอเห็น... แวความรักรักยังคงเต็มเปี่ยมอยู่ใน
นั้น แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้นก่อนที่จะกลายเป็นเฉยชาตามเดิม

“ไม่สบายหรือเปล่าคะ”

อาการชะงักมือเหมือนอยากที่จะเข้ามาสัมผัสจับต้องเนื้อกาย ทุกครั้ง
ที่เขามีอาการสีหน้าไม่ดีเธอก็มักจะคิดว่าเขาไม่สบายอยู่ร่ำไป มีน้อยนั้น
จะต้องแตะต้องเนื้อตัวเขาไปทั่วราวกับจะตรวจจับอุณหภูมิที่ผิดปกตินั้น ตี
กรานต์ปิดเปลือกตาลงอย่างอ่อนล้า “เป็นเขาเองที่ผิดปกติ” เธอยังคง
แสดงออกว่ารักเขาอยู่เต็มเปี่ยม แต่เป็นเขาเองที่ทำให้ต้องเป็นแบบนี้

“มน... พี่...”

มนทิพย์ชะงักงันในทันทีที่ได้ยินน้ำเสียงทุ้มนุ่มดังวันวาน แวหวาน
รักที่ครุ่นอยู่ในแววตาคมเข้มคู่นั้นทำให้ความอุ่นวาบร้อนอยู่เต็มดวง
ตาหวาน นานเท่าไรแล้วหนอที่ไม่ได้ยิน นานเท่าไรแล้วหนอที่ไม่ได้ยินคำว่า

“พี่” จากปากเขา และนานเท่าไรแล้วหนอที่ลืมไปแล้วว่าเขายังคงจดจำชื่อของเธอได้

“พี่กรานต์คะ...”

อกอึดสะท้านขึ้นลงตามแรงสะอื้น ร่างบอบบางทำท่าจะผวาเข้าใกล้ ตีกรานต์กัดกรามแน่นฝ่ามือแกร่งบีบกระชับเข้าหากันก่อนที่จะหันหลังเดินจากไปในทันที

สิ่งที่เขาทำ... มันคืออะไร เขากำลังทำอะไร มนทิพย์ทรุดกายลงแทบพื้น ฝ่ามือกอบกุมหน้าอกตัวเองที่หัวใจแทบจะแตกสลาย ร่างสั่นสะท้านไป ด้วยการฝืนกลืนสะอื้น ฝ่ามืออีกข้างปิดประทับที่ริมฝีปากบอบบางไม่ให้เปล่งเสียงกรีดร้องด้วยหัวใจแตกสลายออกมา

อาหารค่ำผ่านไปอย่างแสนทรมาณที่สุด อาการบั่นหน้าผืนยิ้มให้แกกันและกันในฐานะพ่อแม่ที่ดีของลูกมันช่างสร้างความรันทดกับจิตใจหนักหนา เขาจะรู้บ้างไหมหนอว่าทุกสิ่งที่เธอทำทุกอย่างที่ยึดที่เธอมีให้แกเขานั้นมันมาจากใจจริงของเธออย่างแท้จริงมันไม่ใช่อาการฝืนอย่างที่เขาเห็นเขาเป็นเลยสักนิด เตียงนอนกว้างที่ไร้เจ้าของร่วมมากกว่า ๖ ปี ถึงวันนี้เขาจะอยู่ใกล้แต่ก็เหมือนยิ่งไกลห่าง แม้จะพยายามหนีทบทวนถึงสิ่งที่เธอทำผิดพลาดไปจนทำให้เขาที่เคยแสนดีแสนเอาใจนั้นเปลี่ยนไปจนกลับกลายเป็นคนแปลกหน้าระหว่างกันและกัน แต่ให้หนีทบทวนเท่าไรก็หนีไม่ออก

แกร็ก...

“คุณ... ง่วงหรือยัง...”

“เอ่อ... มีอะไรหรือเปล่าคะ”

หัวใจเต้นรัวแค่เพียงได้ยินเสียงประตูเปิดอย่างเบาๆ แต่ยิ่งเห็นเขาเข้ามายืนอยู่ตรงหน้ามันก็ยิ่งทำให้เสียงเต้นร่วนั้นแทบจะทะลุออกมานอกอก

“มีเรื่องอยากจะคุยด้วย ไป... ไปคุยกันข้างนอกได้ไหม”

“คุยกันในห้องนี้ได้ค่ะ ถ้าไม่ยากให้ใครได้ยิน”

คำพูดที่โพร่งออกไปทั้งที่ดวงตาหวานยังคงจับจ้องมองที่ใบหน้าคมเข้มนั้นไม่วางตา อยากรู้ว่าถ้าคุยในห้องนี้แล้วอะไรจะเกิดขึ้น เรื่องที่เขาจะคุยเขาคงไม่ยากให้ใครได้ยินแน่ แต่สัญชาตญาณที่มันบ่งบอกอยู่นี้เธอแน่ใจว่า เธอไม่ต้องการที่จะอยู่ใกล้ชิดกับเธอสองต่อสองในสถานการณ์ที่ล่อแหลมอย่างนี้มากกว่า

“แกรู้จักไหม มารยาทหญิงอะ จัดมันขึ้นมาใช้บ้างสิ ทำเป็นใหม่เรานะ”

คำพูดที่ทิวลิปมักจะพูดรอกหูเธออยู่ทุกวัน แต่เธอก็ไม่คิดเลยว่าจะต้องใช้มันจริงๆ แต่มาวันนี้ตอนนี้เธอชักจะไม่แน่ใจว่ามันควรจะใช้และมันจะได้ผลหรือไม่

“แกรู้บ้างบางที่ผู้ชายเขาก็ชอบอะไรที่มันตื้นตื้นๆ ไร้อะไรนอมนึงๆ แข็งๆ เป็นท่อนไม้ล่ะ พ่อไม่ปลื้มหรอก”

มนทิพย์ลุกจากเตียงไปยังโซนนั่งเล่นเล็กๆ ด้านข้าง ชุดนอนกรุยกรายบางพริ้วสีชมพูอ่อนมันบางเบาเสียจนไม่คิดว่าจะปกปิดอะไรได้ และยามที่เธอเคลื่อนไหวมันยิ่งทำให้เห็นอะไรๆ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดิกรานต์

เหลือบไปหน้าไปมาพยายามชมอารมณ์ตัวเองเต็มที่ที่จะไม่เผลไปมองเรือน
ร่างที่คุ้นเคยนั้น

เรือนร่างที่ถวิลหาทุกครั้งในยามที่หลับตาแต่ทุกครั้งที่หวนหานั้นก็
กลับเจือปนไปด้วยความเจ็บลึกจนไม่อยากจะนึกถึง แม้ในขณะนี้ก็ตาม ใน
ยามที่ธรรมชาติเรียกร้องเขากลับรู้สึกอยากถอยห่างจากเธอให้ไกล กลัว
ความเจ็บปวดนั้นจะหวนคืนกลับมา ความเจ็บปวดที่เหมือนเพื่อนสนิทที่
คุ้นเคยตลอด ๗ ปีที่ผ่านมา

“เรื่องเมื่อเย็น... ขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“...”

“มีอะไรอีกหรือเปล่าค่ะ” เพราะเขาหนึ่งไปจึงเป็นเธอเองที่ต้องเอ่ย
ถาม

“เอ่อ... เรื่องของเรา”

ดวงตาหวานที่มองสบมาอย่างคาดหวังมันแทบทำให้เขาลืมทุก
เรื่องราวที่คิดว่าจะมาพูดกับเธอให้รู้เรื่อง เขาตัดสินใจแล้วว่าที่จะบอกในสิ่งที่เขา
เป็นให้เธอรับรู้ เมื่อเธอรู้แล้วก็คงจะแล้วแต่เธอว่าจะเลือกที่จะรอเขาจนกว่า
จะหายเป็นปกติหรือว่า... เลือกที่จะไป

“ถ้ามันลำบากนักก็ไม่เป็นไรค่ะ น้องพฤษ์แกก็โตพอที่จะรับรู้อะไรๆ
แล้วละค่ะ คุณจะได้ไม่ต้องมาทนฝืนใจที่จะต้องกลับมาที่นี่ทุกวันหยุด ขอแค่
เพียงงานวันพ่อของทุกปีเท่านั้น”

อาการอ้าอึ้งที่เขาเป็นกับสีหน้าและแววตาที่มองตรงมาที่เธออย่างไม่คาดคิดว่าเธอจะพูดเรื่องนี้ออกไปก่อน ยิ่งทำให้มันทวีพริ้วสีกว่าเธอคิดถูกแล้ว ที่ซึ่งพูดมันออกไปก่อน ดีกว่าจะให้เขาเป็นฝ่ายบอกเลิก อย่างน้อยเธอก็ยังคงเหลือศักดิ์ศรีอยู่บ้างแม้มันจะต้องแลกมากับความเจ็บช้ำในขณะนี้ก็ตาม

“มันไม่ใช่อย่างที่คิด ผมมีเหตุผล”

ติกรานต์สวดดวงตาคู่หวานที่คลอไปด้วยหยาดน้ำตาก่อนที่จะค่อยๆ รินไหลรดสองแก้มนวล อยากที่จะจับน้ำตานั้น สิ่งที่เขาคิดถูกแทนที่ด้วยฝ่ามือแกร่งที่บีบกระชับกันแน่น ชายหนุ่มสบตอกออกมาอย่างหวัหวัเสียก่อนที่จะผลุนผลันออกไปทิ้งให้เธอสิ้นสะท้านอยู่กับแรงสะอื้นที่ไม่ต้องปกปิดอีกต่อไป

“น้องชอบดอกของเขาไหมจ๊ะ”

“ชอบสิคะ ชื่อเหมือนน้องด้วย คุณพบว่าไหมคะกลีบดอกของเขาเหมือนเปลวไฟเลย ดูเข้มแข็งแต่ทว่าก็สวยงามอ่อนหวาน แต่เสียอย่างเดียวที่ไม่หอมนะคะ ถ้าหอมนะน้องจะยิ่งชอบกว่านี้คะ” ช่อดอกไม้งามสีแดงเพลิงถูกยกขึ้นสัมผัสสุดตม

“หึหึหึ... ถ้าน้องได้กลิ่นนี้ พี่คงจะขาดใจเสียเป็นแน่”

“ทำไมหรือคะ” รอยยิ้มที่ฉายออกมาทั้งสีหน้าและแววตากรู้มกริมนั้นเรียกรอยวูบวาบขึ้นตามใบหน้านวล

“กรุ่นกลิ่นปาริชาตินี้จักได้กลิ่นจริงใจแม้เพียงอยู่ในเทวโลกนะสิ แลผู้ที่ได้สูดดมความหอมนั้นจักรำลึกชาติได้ทั้งชาติที่ใกล้และที่ไกลตามใจ

ปรารถนา ในยามนั้นน้องคงระลึกถึงแต่แดนดินสวรรค์ที่จากมา จะให้ระลึกนึกถึงพี่... มนุษย์เดินดินนี้คงจะอย่าหมาย”

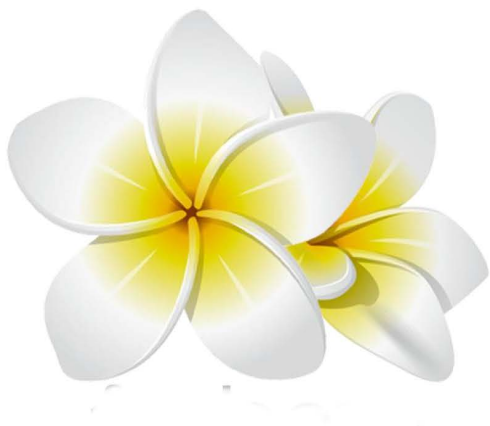
เขาปลิดพวงดอกงามสีแดงเพลิงแลจับทัดประดับไว้ที่เรือนผมงาม พलगมุกโด่งโน้มไกล้หมายสุดดอมดมพวงดอกไม้ที่เจ้าตัวเพ็งเจรจาถึงสภาพความหอมที่จะรับได้เพียงเทวโลก

“อ้อ... อย่าแก้งสิคะ”

เอือก... หญิงสาวผวาขึ้นสุดตัวความหนาวเหน็บเข้าสู่โถมจิตใจ มือบอบบางไขว่คว้าหอมหนุนโบโตของคนเคยเคียงข้างเข้ามาอดกระชับไว้แน่น อาการวบวบบนใบหน้ายังคงรับรู้ ดวงตาคมเข้มหวานลึกล้ำของเด็กหนุ่มคนนั้นที่มองมา คำพูดโต้ตอบกันและกัน ทุกสิ่งทุกอย่างในความฝันนั้นทำให้เธอคิดว่าเด็กสาวที่เจรจาอยู่กับเขาคือนั้น “คุณนพ” และ เด็กสาวคนนั้น “ปาริชาติ” คือตัวเธอเอง

แม้ยามปาริชาติเอียงอายเธอเองก็มีอาการไม่ต่างกัน ทำไมเธอถึงฝันถึงเขาคอนั้นซ้ำๆ ไปมาแบบนี้ และดูเหมือนเขาคอนั้นจะเข้ามามีตัวตนอยู่ในทุกความทรงจำของเธอนับตั้งแต่เธอคิดได้ว่า เธอรักพ่อของน้องพฤษ์มากมายเพียงใด เธอยอมแล้วที่จะทำทุกอย่างขอเพียงให้ติกรานต์กลับมาเป็นดังเดิม แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามเท่าไร พยายามเปิดใจเปิดความรู้สึกมากมายเพียงใด สามีกี่ไม่เคยจะเห็นค่า ต่างกันกับเจ้าของดวงตาคมเข้มแต่ทว่าอบอุ่นนั้น ยามสายตาเปี่ยมรักทอดมองมายังเธอนั้นให้รู้สึกถึงความรักที่คุ้นเคยอีกครั้ง

ตอนที่ ๓

จดหมายจากทางโรงเรียนเชิญร่วมงานวันพ่อแห่งชาติ และขอความร่วมมือคุณพ่อตอบกลับถึงความสะดวกที่จะเข้าร่วมในพิธี มนทิพย์อ่านเอกสารในมือสลับกับมองโทรศัพท์ในมือตัวเอง ความยุ่งยากใจความไม่แน่ใจที่จะโทรหามันทำให้เธอนั่งอยู่ในที่นี้มาสักพักหนึ่งแล้ว

“แม่ครับ เดี่ยวพฤกษ์โทรหาพ่อเองครับ”

“ไม่... ไม่เป็นไรลูก แม่แค่รอเวลาพ่อเขาเลิกงานนะจะ ตอนนี้น่าจะยังขับรถอยู่อาจจะไม่สะดวกคุย”

“วันที่ ๒ เป็นวันศุกร์นี่ครับ พ่อน่าจะสะดวก”

แววตาครุ่นคิดเหมือนคนโตๆ ที่ลูกชายของเธอทำเรียกรอยยิ้มได้จากใบหน้านางาม มนทิพย์รู้สึกวโลกลดโล่งขึ้นเยอะยามพิศดูใบหน้าอ้วนป้อมนั้น ไขว่หาเธอจะทุกขใจมากมายอย่างไร อย่างน้อยที่สุดก็ยังมีคนหนึ่งพร้อมจะยิ้มไปกับเธอทุกขณะและมักจะทำให้เธอมีรอยยิ้มได้เสมอในยามหัวใจเปลี่ยวเหงา

เสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังต๊ตๆ กันหลายครั้ง แต่เขาก็ไม่คิดจะรับส่งผลให้คนนั่งอยู่ด้วยต้องซ่อนสายตามองเจ้านายของเธออย่างงงๆ นิดาไม่เข้าใจว่าทำไมคุณติกรานต์ถึงไม่รับโทรศัพท์ อาการขำเลียงมองทุกครั้งที่มีแสงไฟวาบขึ้นทำให้รู้ได้ว่าผู้ที่โทรเข้ามาเป็นใครแต่เจ้าของร่างสูงที่หล่อเหลาเอาการนั้นก็ได้แหม่แต่จะขยับตัว

“นิดา... รับให้ทีสิ บอกด้วยว่าฉันเข้าห้องน้ำ”

“เอ่อ... ค่ะ”

“สวัสดีค่ะ” เสียงผู้หญิงที่ได้ยินตอบกลับมาสว่างความรู้สึกขาوابไปทั้งร่าง “เขาอยู่กับใคร”

“สวัสดีค่ะ” น้ำเสียงหวานใสยังคงสื่อสาร

“เอ่อ... นี่... ไซโทรศัพท์ของคุณติกรานต์หรือเปล่าค่ะ”

น้ำเสียงลั่นๆ ที่สื่อออกไปพร้อมกับภಾವนาขอให้เธอโทรผิด แม้จะรู้ว่าไม่มีทางที่เธอจะโทรผิดก็ตามเพราะเธอต่อสายหาเขาหลายครั้งแล้วแต่กลับไม่มีคนรับ

“ใช่ค่ะ พอดีคุณติกรานต์เข้าห้องน้ำนะคะ” น้ำเสียงใส่อตอบกลับอย่างไม่คิดอะไร

“เข้าห้องน้ำ... เหรอค่ะ” ผิดกับคนต้นสายที่แทบจะทรงกายไม่อยู่เพียงแค่นั่งไถ่

“ใช่ค่ะ”

“นั่นไม่เป็นไรค่ะ ไม่เป็นไร”

“จะฝากข้อความไว้ไหมคะ”

“เอ่อ... ค่ะ ฝากจนคุณติกรานต์ให้โทรกลับดิฉันด้วยนะคะ”

นิตายกโทรศัพท์มองดูชื่อที่เมมไว้ “น้องมน” ก่อนจะรับคำคนต้นสายแล้วค่อยวางโทรศัพท์คืนไว้ที่โต๊ะทำงานอย่างเดิม ดวงตาคมดู่ที่มองสบมาเหมือนเธอทำอะไรผิดไว้อดที่ทำให้เจ้าตัวร้อนรนไม่ได้

“เธอให้เจ้านายโทรกลับด้วยค่ะและดูท่าเธอจะตกใจที่เป็นเสียงดา”

น้ำเสียงอ่อยๆ บ่งบอก เพราะไม่รู้จะวางหน้าวางตาอย่างไร ยิ่งเห็นติกรานต์ยกมือไล่ให้รีบออกไปเร็วๆ เพราะความไม่สบอารมณ์เริ่มจะทวีมากขึ้นแล้ว นิตาริบุตรเร็วรีให้พ้นจากรัศมีพิฆาตนั้นในทันที

ปกติเจ้านายของเธอก็เป็นคนเจียบขี้นมพูดน้อยอยู่แล้ว หน้าตาที่หล่อจัดนั้นแม้จะดูเจียบๆ ขี้นมๆ และมีเจ้าของแล้วเสียด้วย แต่ก็ไม่นับอุปสรรคให้บรรดาสาวเล็กสาวใหญ่สาวแก่แม่มา่ยทั่วบริเวณนี้จะแอบหมายปองและพากันมาทอดสะพานเสริมคอนกรีตให้เจ้านายสุดหล่อของเธออยู่เสมอ จนทำให้เธอได้อาหารอร่อยได้กินทั้งอาหารและขนมอร่อยๆ เสมอเพราะแม่พวกนั้นมักจะมาติดสินบนเสาะหาข่าวที่นายของเธอจะออกตรวจพื้นที่บริเวณไหนบ้าง แม่พวกนั้นจะได้สร้างสถานการณ์ “บังเอิญเจอ” ได้ถูก เพราะก็มีแต่เธอที่ได้ทำงานใกล้ชิดมากถึงขนาดนี้

กว่า ๓ ปีที่ทำงานร่วมกันมา เธอไม่รู้เรื่องส่วนตัวของเจ้านายมากไปกว่า คุณติกรานต์นี้... แต่งงานมีครอบครัวแล้ว และมีลูกชายวัย ๖ ปีอยู่ ๑ คน เขาจะทำงานอยู่ที่อยุธยาในวันจันทร์-พฤหัสบดี และจะกลับไปบ้านที่นนทบุรีตอนเย็นวันศุกร์-อาทิตย์ สิ่งที่เธอรู้มีเท่านี้จริงๆ เพราะเจ้านายไม่

เคยพูดคุยเรื่องส่วนตัว ตลอดทั้งวันเขามีแต่งานๆ และกิจการ แต่คนต้นสายเมื่อสักครู่ “น้องมน” ที่เมมไว้นั้นต้องเป็น “คุณมนตรีพิทย์” ภรรยาของเขาแน่ๆ ใบหน้าสวยคมส่ายไปมาอย่างงงๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมเจ้านายถึงไม่รับโทรศัพท์ และดันให้บอกว่าเข้าห้องน้ำแล้วเธอจะไม่เข้าใจผิดหรือไม่

“ครับพ่อ วันศุกร์นี้ครับพ่อ... คุณครูเขาให้ไปอยู่ที่โรงเรียนก่อน ๙ โมงนะครับ... ครับ... ครับ... แล้ววันพฤหัสบดีจะถึงบ้านที่โม่งละครับ... ก็พฤษะอยากกินต้มจืดปลาหมึกยัดไส้... ครับ... ก็แม่จะทำแค่วันพ่อกลับบ้านนี่ครับ... ได้ครับ... พฤษะกับแม่จะรอพ่อนะครับ ครับ... เดี่ยวพฤษะบอกให้ครับ พฤษะก็รักพ่อครับ สวัสดีครับ”

เด็กชายพฤษะยื่นโทรศัพท์มือถือคืนให้มารดาพลางทำหน้าตาแหงๆ เมื่อเห็นแวตาคาดโทษนั้น ก่อนใบหน้าป้อมๆ นั้นจะส่ายไปมาแบบไม่รู้ไม่ชี้ก็มารดาไม่ยอมรับโทรศัพท์ที่หนีเขาก็เลยต้องเป็นคนรับเสียเอง

“ก็พฤษะอยากกินนี่ครับ”

“แล้วทำไมไม่บอกแม่จะ ไปบอกพ่อเขาแบบนั้น เดี่ยวพ่อเขาก็ดูแม่หรือว่าไม่ทำให้ลูกทาน”

“พ่อจะได้รู้ว่าแม่จะทำไว้อพ่อทุกวันศุกร์เลย”

“น้องพฤษะ... แก่แดดแก่ลมอีกแล้วนะเราเนี่ย มาเนี่ยเลยแม่จะทำโทษ”

มนตรีพิทย์ตรงเข้าโอบกอดลูกชายไว้และทำท่าหอมแรงๆ อย่างหมั่นเขี้ยวไปที่แก้มทั้งสองข้าง หน้าผาก ปลายจมูกและจ๊ับที่ริมฝีปากเบาๆ ฝ่ายลูกชายก็ไม่น้อยหน้า ท่อนแขนป้อมๆ นั้นเหินยวเอาต้นคอนวลเนียนไว้พลาง

หอมแก้มซ้ายหอมแก้มขวา หน้าผาก ปลายจมูกและจูบเบาๆ ที่ริมฝีปาก
มารดาเหมือนกัน ก่อนจะโผล่เข้ากอดต้นคอดันไว้อย่างแสนรัก

“แม่ครับ”

“จ้ะลูก”

“พฤษรักแม่ นะครับ”

“จ้ะ... แม่ก็รักน้องพฤษ รักมาก มากที่สุดในโลกเลย”

น้ำตาปรึ้มๆ จะรินไหล แม้เขาจะรีบโทรกลับมา แต่ก่อนหน้านั้นเขา
ทำอะไรอยู่ และผู้หญิงที่ไหนจะมารับสายแทนในขณะที่เขาเข้าห้องน้ำ
ระหว่างคบกันติกรานต์ไม่เคยแสดงออกถึงความเจ้าชู้ใดๆ ให้เธอเห็นเลยสัก
ครั้ง แหวความรักที่เจออยู่ในดวงตาคมเข้มคู่นั้นมันบ่งบอกว่าเขามีเธอเพียง
คนเดียวเท่านั้น

แม้เขาจะจัดว่าเป็นชายหนุ่มที่หล่อมากก็ตามแต่ความซึ้งของเขา
กลับเป็นเกราะกำบังแรงยั่วเย้าจากสิ่งภายนอกได้เป็นอย่างดี แต่ระหว่างที่
แยกกันอยู่... คงต้องเรียกว่าแยกกันอยู่นั้นแหละถูกแล้ว

แม้คนอื่นจะมองว่าเป็นเพียงสามีภรรยาที่แยกกันทำงานเท่านั้น แต่
ใครเล่าจะรู้ดีเท่าเธอว่านั่นมันหมายถึงการแยกกันอยู่อย่างถาวร เกือบ ๗ ปี
ที่ผ่านมา พฤษรัก... ที่รุนแรงของเขาจะไม่เคยพัดพาไปที่เรือนร่างใดบ้างเลย
หรือ

ภาพลูกชายบรรจงติดดอกพุทธรักษาที่หน้าอกสามีและผู้เป็นพ่อที่
หอมซ้ายขวาที่แก้มป้อมพร้อมโอบกอดบุตรชายไว้แนบอกร แหวตาคมเข้มที่
คลอไปด้วยหน่วยน้ำแห่งความปลื้มใจคือสิ่งที่เธอสัมผัสเห็น

แม้จะมองผ่านกล้องวิดีโอที่เธอตั้งใจถ่ายเอาไว้ให้ลูกดูตอนโตแต่ก็ดูเหมือนภาพนั้นจะสั้นไหวเล็กน้อย เพราะคนถ่ายนั้นเหมือนจะลั่นก่อนสะอื้นเล็กๆ ไม่ให้เลือดลุดออกมา มนทิพยอดใจหายไม่ได้ถ้าเธอต้องพรากลูกไปจากเขา ทั้งน้องพฤกษ์และเขาจะเสียใจมากมายเพียงไหน แต่ถ้าทนอยู่อย่างนี้คนที่เสียใจก็คือเธอ หรือว่าอาจจะจะเป็นเขาด้วย

ภาพความรักของพ่อและลูกที่เห็นนี้อาจทำให้เธอต้องคิดทบทวนการตัดสินใจอีกครั้ง เพิ่งเข้าใจจริงๆ ในยามที่เห็นหลายครอบครัวต้องอดทนอยู่ร่วมกันเพื่อลูก เธอเพิ่งเข้าใจความรู้สึกนั้นว่าทำไมคนเหล่านั้นต้องทน และสามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ไปถึงหัวใจ “ทนอยู่เพื่อลูก”

คำนี้ได้ยินนั้นไม่จริงเลย จริงๆ แล้วสิ่งที่ทำให้ทนอยู่ได้นั้นคือความรักที่มีต่อลูกและพ่อของลูกต่างหากเล่า นี่คือการที่ติดอยู่ส่วนลึกของหัวใจจริงๆ เธอไม่ได้ทนเพื่อลูกเพียงอย่างเดียว นั่นเป็นเพียงข้ออ้างยามผู้คนถามไถ่เท่านั้น แท้ที่สุดแล้ว สิ่งที่ทำให้อดทนได้นั้นคือ “ยังรักเขาอยู่ต่างหาก”

“โห... ปลาหมึกยัดไส้ของโปรดของพ่อ หอม... น่าทานจังเลย”

น้องพฤกษ์ยิ้มแก้มปริเมื่อเห็นแกงจืดปลาหมึกยัดไส้หมูที่มีไอร้อนหอมกรุ่นวางอยู่บนโต๊ะทานข้าวพร้อมกับข้าวอีกหลายอย่างที่ล้วนจะเป็นของโปรดของพ่อทั้งนั้น กิริยาทำท่าหอมน่าทานนั้นเรียกรอยยิ้มได้จากผู้เป็นพ่อ

“ขอบกัทานเยอะๆ จะได้โตไวๆ”

“พ่อครับทานกันเถอะครับ ใครได้ตัวสุดท้ายก่อนชนะ!” ผู้เป็นลูกชายคะยั้นคะยอให้พ่อทานให้หมดและต้องแข่งกันทานด้วยใครได้ทานตัวสุดท้ายคนนั้นจะเป็นผู้ชนะ

เสียงหัวเราะระหว่างพ่อลูกที่ดังออกมาจากในตัวบ้าน ก้องทำให้คนเป็นแม่ยิ้มรับตามไม่ได้ อย่างน้อยเธอก็มีความสุขกับสิ่งนี้ไม่ใช่เหรอไม่ว่าจะทุกข์ไปหมดเสียเมื่อไรกัน นี๊บางบรรจงเด็ดดอกมะลิจากกระเป๋ยงหน้าบ้านที่แข่งกันออกดอกโชยกลิ่นหอมปรุ้งใจไปทั่วบริเวณ

“ไม่ทานข้าวเหรอ” น้ำเสียงทุ้มทุ้มจากด้านหลังทำให้เธอสะดุ้งตกใจเล็กน้อย

“เออ... ค่ะ ยังไม่หิว”

มนทิพย์พยายามบังคับตนเองไม่ให้หันไปมองคนทางด้านหลังเพราะเธออาจทนเสียงเรียกร้องของหัวใจไม่ไหว ทั้งมือทั้งใบหน้าจึงยังคงบรรจงเด็ดดอกไม้อย่างกับมีสิ่งที่น่าพิศมัยไปกว่าผู้ที่กำลังพูดกันอยู่

“เด็ดไปทำไมตั้งเยอะ ให้มันอยู่บนต้นจะดีกว่า”

“จะเอาไปถวายพระค่ะ พรุ่งนี้วันพระ”

ถ้อยคำเจรจาที่เหมือนจะถามคำตอบคำระหว่างกันและกันมันน่าชวนให้อึดอัดใจเพราะเจ้าของเรือนร่างบอบบางไม่ได้หันมองมาเลยสักนิด แต่ติกรานต์กลับรู้สึกดีที่ไม่ต้องเห็นหน้าเธอ การพูดจากันในขณะที่เธอนั้นทำที่ไม่สนใจเขานั้น กลับทำให้เขารู้สึกโล่งปลอดโปร่งเสียยิ่งกว่าเวลาที่มองเห็นดวงตาหวานสวยปนเศร้าคู่นั้นทอดมองเขาด้วยแววความรักมากมายที่ทั้งโหยหาทั้งต้องการการปลุกปลอบขวัญ

“มน...”

น้ำเสียงทุ้มที่ตั้งอยู่เบื้องหลังแทบทำให้ฉันสะดุ้งตกไม้หลุดมือ มนทิพย์ทำท่าจะหันกลับมาตามเสียงเรียกถ้าไม่ติดเสียงหนึ่งที่ตั้งขัดไว้

“อย่าหันกลับมา ถ้ามันหันกลับมามอง พี่คงพูดต่อไปจนจบไม่ได้”

น้ำเสียงทุ้มเจือเศร้าปนสั่นไหว ปลายน้ำเสียงที่ส่งออกไปมันสื่อถึงความเจ็บช้ำที่เขาต้องกลักรสไม่แพ้กัน คำว่า “มน” คำว่า “พี่” ที่เปล่งออกไปแม้จะสร้างความวูบวาบเจ็บแปลบในใจแต่มันก็ยังเป็นความรู้สึกที่ทนได้ แต่ถ้าให้เห็นแววตาตื้อท้อนั้น เขาคงกลืนใจพูดต่อไม่จบ

“มน... พี่อยากจะขอโทษกับทุกสิ่งที่พี่ทำ ทุกสิ่งทุกอย่างนั้น... พี่เป็นคนสร้างมันขึ้นมาทั้งสิ้น พี่ขอโทษที่ทำให้มันต้องเจ็บช้ำ ขอโทษที่ตั้งชีวิตมันให้ต้องมาทนทุกข์อยู่กับพี่”

“มน...”

“อย่าเพิ่งพูดอะไร ขอให้พี่ได้บอกมัน ได้พูดกับมันบ้าง พี่ไม่อยากเห็นมันต้องเจ็บปวดอีกต่อไป ตอนนี้พี่ไม่ค่อยสบาย พี่...”

“พี่กรานต์เป็นอะไรคะ ไม่สบายเป็นอะไร”

น้ำเสียงร่อนรนปนสะอื้นของเจ้าของร่างบอบบางที่ได้ยิน ยิ่งทำให้ติกรานต์รู้สึกเจ็บวาบไปทั้งใจ ความเจ็บที่ไม่เหมือนกันกับทุกครั้ง เขาแยกแยะออกได้ว่าความเจ็บปวดที่เขาทำให้คนที่รักเขาต้องทนทุกข์นั้นมันเป็นความเจ็บปวดในปัจจุบัน ไม่ใช่ความเจ็บปวดจากอดีตกาลหรือความเจ็บปวดที่เขาสร้างมโนภาพขึ้นจากความผิดปกติที่หลอกหลอนอยู่ทุกคำคืน

“มน... อย่าหันกลับมาละ พี่ไม่เหมือนเดิม สิ่งที่เป็นนี้ทำให้พี่ไม่สามารถอยู่ใกล้ชิดมนมากไปกว่านี้ได้ พี่ไม่อาจสัมผัส จับต้อง ไม่อาจมองมน เหมือนที่ผ่านมาได้และที่สำคัญพี่ไม่สามารถบอกได้ว่าพี่ยังคง “รัก” มนอยู่เหมือนเดิมหรือเปล่า”

เหมือนสายฟ้าฟาดลงกลางใจ มนทิพย์สายใบหน้าไปมาเธอไม่อาจทนรับฟังเรื่องแปลกประหลาดที่สามีกำลังเอ่ยบอกได้อีก แข้งขาพานอ่อนแรงจนทำให้ร่างต้องลู่ลงกับพื้น

“เขาไม่อาจใกล้ชิด สัมผัส จับต้อง มองหน้า และไม่สามารถบอกได้ว่ายัง... รัก...”

“มน! มน! เป็นยังงี้บ้าง”

น้ำเสียงร่อนรนที่เขาเอ่ยเรียกอยู่ใกล้แต่ยังทิ้งระยะห่างไว้เท่าเดิม ใบหน้างามได้แต่สายไปมา ดวงตาคู้งามมองอยู่เพียงชั้นดอกมะลิในมือเท่านั้น มนทิพย์สุดลมหายใจเข้าลึกและพยุ่งตัวเองให้ลุกขึ้นยืน หลังจากที่เธอรอคอยและคาดคิดว่าเขาคงจะเข้ามาพยุ่ง

“มนจะเข้าบ้านแล้วละ พี่กรานต์ก็รีบเข้านอนนะคะ พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า”

น้ำเสียงร่าเริงเอ่ยบอกเหมือนราวไม่เคยมีเรื่องติดค้างอะไรกันไว้ก่อนจะเดินจากไปโดยไม่หันมองมายังคนด้านหลังสักนิด ดิกรานต์ปีบกระซิบฝ่ามือตนเองแน่น ความอ่อนแอแห่งจิตใจที่เขารับรู้ได้นั้นมันทำให้เขายังเจ็บปวด...ไม่เข้าใจตนเองสักนิด

“นี่ดอกอะไรคะ”

“อ้าว! ก็ดอกปาริชาติไงเล่า แล้วโยนช้อนงั้นไม่รู้”

“ก็เคยได้ยินแต่ชื่อแต่ไม่เคยได้เห็นดอกเขาจริงสักครั้งนี่คะ”

น้ำเสียงแว่วหวานที่ได้ยิน ส่งผ่านความคิดคำนึงให้ล่องลอย มนทิพย์ รู้สึกเหมือนว่าร่างกายเบาหวิวศีรษะหมุนคว้างวิงเวียน กลิ่นหอมประหลาดรุนแรงที่สัมผัสได้นั้นไม่เหมือนดอกมะลิที่เด็ดไว้ตอนหัวค่ำ กลิ่นหอมที่เหมือนเรียกร้องเหมือนดั่งดันให้เธอล่องลอยไปยังจุดหมาย

โบหน้าคมเข้มหล่อเหลาแต่ทว่ายังเยาว์วัย เด็กหนุ่มอายุไม่น่าเกิน ๑๘ ปี ที่ยืนยิ้มโชว์ฟันขาวเป็นระเบียบอยู่เบื้องหน้านี้ สร้างความรู้สึกวูบวาบตามแก้มพลและเนื้อตัวได้อย่างประหลาด รอยยิ้มทั้งสีหน้าแวววาวและเรียวปากทำให้เธอต้องยิ้มรับอย่างอดไม่ได้

“คุณนพนี่... ยิ้มอะไรหนักหนาคะ”

“อ้าว! ก็พี่มองคนงาม พี่ก็ต้องยิ้มรับด้วยความชื่นชมนะสิ”

“ฮือ...” โบหน้างามมองตอบอย่างตื่นๆ กระเื่อความร้อนที่วิ่งวูบวาบไปทั่วใบหน้า ยิ่งเรียกรอยยิ้มบนเอ็นดูได้จากดวงตาคมเข้มคู่นั้น

ช่อดอกไม้งามสีแดงเพลิงกลีบดอกยาวรีคล้ายดอกแก้วที่เรียงยาวเป็นแถวลดหลั่นจากเล็กไปหาใหญ่ถูกยื่นมาตรงหน้า ดอกไม้แปลกประหลาดที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

“พี่ให้... เสมอเหมือนดวงใจพี่ร้อยไว้ในเจ้าช่อดอกปาริชาตินี้ ยามใดที่ดอกปาริชาติแบ่งบานให้ยามนั้นน้องรำลึกได้ถึงความรักของสองเรา”

“ไม่พูดด้วยแล้ว น้องจึกขึ้นเรือน”

มือบอบบางรับเอาพวงดอกไม้้งามและรีบวิ่งขึ้นเรือนแต่เร็ว แต่ยังไม่
วายที่จะแอบชำเลื่องมอง เจ้าของพวงดอกไม้้งามและเจ้าของดวงใจที่ยังคงยืน
ยิ้มละมัยอยู่ที่ทำนํานั้น

ดวงตาหวานเบิกโพลงท่ามกลางความแสงสลัวภายในห้อง ดวงตาคม
เข้มคู่นั้น แววเปี่ยมรักฉายออกมาอย่างไม่ต้องการจะปกปิดเลยสักนิด ใจว่า
อย่างไรดวงตาก็ฉายออกมาอย่างนั้น น้ำเสียงทุ้ม...นุ่มนวลยามเจรจาก็
เหมือนด้วยเจรจากับหญิงที่รักยิ่งนัก คำพูดเฝ้าชวนมีชีวิตชีวาช่างสร้าง
ความรู้สึกหวั่นไหววบวบไปทั่วทั้งร่างแม้นในยามฝันหรือในยามตื่น

“อย่ารู้สึกแบบนั้นเด็ดขาด มนทิพย์ เธอต้องไม่รู้สึกแบบนั้นกับเขา”

นั่นคือสิ่งที่ร้องบอกตัวเองในใจ แม้นในความฝันเธอก็ไม่อาจแบ่งใจให้
เป็นสอง ดวงตาหวานนวลลงอย่างสำนึกได้ดีถึงมโนภาพที่ตนเองสร้างขึ้นเพื่อ
เติมเต็มความเจ็บปวดที่ได้รับจากโลกแห่งความเป็นจริง

“แต่ถ้าเขาเป็นเพียงมโนภาพที่เราสร้างขึ้น เขาก็คงยอมเป็นตัวแทนของ
คนที่เรารักในโลกแห่งความเป็นจริงไม่ใช่หรือไง คนในโลกแห่งความเป็นจริง
ที่หลงลืมความรักนั้นไปแล้ว เขาที่เราสร้างขึ้นเพราะต้องการความรักจากใคร
บางคนบนโลกใบนี้... แล้วมันจะผิดอะไร”

“มันจะไม่ผิดถ้าเธอไม่คิดเปรียบเทียบ มันจะไม่ผิดถ้าเธอไม่คิดที่จะ
หนีจากโลกแห่งความเป็นจริง โดยใช้ชีวิตอยู่ได้เพราะความฝัน”

จิตสำนึกที่ให้เหตุให้ผลโต้ตอบกันไปมา รวากับว่าในภายนี้มึหัวใจที่
แยกออกเป็น ๒ ดวง ดวงหนึ่งให้เหตุให้ผลในสิ่งที่คิด สิ่งที่ต้องการ โดยไม่

คำนึงถึงความเหมาะสมและความผิดพลาด แต่อีกดวงหนึ่งกลับช่วยจุดรั้ง
ความคิดมิให้ล่องละเมิดแม้เพียง “มโนทุจริต” ก็ไม่ควร

ดวอยา

